

Organitza

Federació
Catalana
de Ciclisme

Col·laboren

Diputació
Barcelona

Generalitat
de Catalunya

esportcat

11è TROFEU
INTERNACIONAL
CIUTAT DE
BARCELONA

Ciclisme en pista

06/09/2014

II Memorial Miquel Poblet

Velòdrom Municipal d'Horta

VELODROM
MUNICIPAL

HORTA

BARCELONA

1984-2014

30 anys

Ajuntament de
Barcelona

Amb la il·lusió olímpica a la mirada

Per XAVIER G. LUQUE (La Vanguardia)

Ara fa 30 anys, la inauguració del velòdrom d'Horta, en el marc d'una setmana de ciclisme de gala a Barcelona, va suposar el primer gran examen de la candidatura olímpica de la capital catalana, que havia de superar un doble repte: per una banda mostrar la seva capacitat organitzativa i per l'altra començar a teixir una xarxa d'infraestructures de prou qualitat per convèncer la família del CIO de la solidesa de les seves il·lusions. Tot plegat va confluïr en el velòdrom barceloní, la darrera setmana de l'agost de 1984, amb la celebració dels Campionats del Món de ciclisme en pista i, immediatament després, amb el retorn del Mundial de carretera a la muntanya màgica de Montjuïc.

Era un repte important i Barcelona i el seu nou velòdrom el van superar amb matrícula, per damunt fins i tot d'una primera jornada passada per aigua, que va obligar a endarrerir un dia les competicions i a refer el calendari de proves. Tot es va saber resoldre amb encert. La instal·lació va demostrar que tenia les condicions sobrades per acollir uns Jocs Olímpics, les obres es van acabar quan tocava (amb les inevitables corredisses d'última hora) i el repte es va superar amb eficàcia. Una mirada d'il·lusió era fàcilment visible en tots els professionals i els dirigents polítics i esportius implicats en aquella aventura, que començava i que havia de culminar vuit anys més tard amb la celebració dels Jocs Olímpics de 1992, on el velòdrom tornaria a ser peça clau. Els Mundials de pista de Barcelona van acollir més de 150 esportistes de 22 països

i van comptar amb la presència dels representants de l'Est europeu, que en bona part no havien disputat les proves dels anteriors Jocs Olímpics de Los Angeles. La reunió barcelonina va ser completa i va permetre enfrontar els millors especialistes mundials, com va ser el cas, per exemple, en una de les primeres finals apassionants, la que va enfrontar la soviètica Erika Salumäe amb la nord-americana Connie Paraskevin en la velocitat. Les exhibicions del suís Urs Freuler en la puntuació, la del japonès Koichi Nakano en la velocitat, el triomf de la estatunidenca Rebecca Twigg sobre la francesa Jeannie Longo en la persecució... cada jornada era un regal per a l'espectador amb les proeses dels grans mestres de cada especialitat davant d'unes grades gairebé plenes a tota hora. La presència del veterani Guillem Timoner hi va afegir la nota sentimental a la competició. La recuperació d'un velòdrom per a la ciutat es va arrodonir així amb unes jornades d'ambient ciclista insuperable, sens dubte inoblidables per a tots els que les vam viure en directe mentre experimentàvem el sentiment de formar part d'un esdeveniment que contribuïa a la consolidació de la candidatura olímpica de Barcelona'92.

1984

2014

Diari dels Campionats del Món de Pista 1984

Els Campionats del Món de ciclisme de carretera i pista es desenvoluparen a Barcelona entre els dies 27 d'agost i 2 de setembre de 1984. La competició de pista ocupà les cinc primeres jornades i serví per inaugurar el velòdrom d'Horta. L'esdeveniment reuní uns 170 ciclistes. Finalitzada la competició de pista es disputaren els mundials de carretera al circuit de Montjuïc.

Els Campionats de pista estaven limitats a les especialitats professionals (Velocitat, Fons darrera moto, Persecució, Keirin i Puntuació) i Amateurs (Tàndems i Fons darrera moto) ja que les altres especialitats amateurs havien tingut lloc durant l'olimpiada de Los Angeles, al mateix any.

A les competicions de pista, amateurs i professionals, els països representats foren Austràlia, Àustria, Bèlgica, Canadà, Dinamarca, Espanya, Estats Units, Finlàndia, França, Gran Bretanya, Itàlia, Japó, Liechtenstein, Mèxic, Noruega, Nova Zelanda, Holanda, Alemanya Federal, Suïssa, Xina, Unió Soviètica i Txecoslovàquia.

La selecció espanyola fou formada pels professionals Eugenio Herranz, Antxon Lekuona, Adolfo Marin, Avelino Perea, Peio Ruiz Cabestany i Guillermo Timoner com professionals més Andrés Martínez, Alejandro Pascual i Jaume Pou, com aficionats. Al combinat espanyol destacà la selecció de Guillermo Timoner, l'autèntic mite de la pista estatal. Sis cops campió del món i catorze d'Espanya a la modalitat de mig fons, Timoner havia deixat el ciclisme de competició en 1968, però al setembre del '83 anuncià el seu retorn a les pistes per preparar el Mundial de Barcelona.

Abans de la seva posada en marxa, Luis Puig, president de la Federació Internacional de Ciclisme, opinà que al velòdrom li feia falta un sostre i justificà el perímetre de la seva el·lipse, de 250 metres, en la rendibilitat i costos de l'obra. Tot i les opinions diverses sobre la nova infraestructura, el japonès Koichi Nakano, mítica figura de la velocitat mundial, elogià la instal·lació un cop testada de cara als imminents mundials.

27 d'agost de 1984

Sota el titular "Ciclisme passat per aigua" La Vanguardia resumia la primera jornada dels Campionats del Món de ciclisme en pista de Barcelona. Un fort xafec condicionà la jornada inaugural amb ple d'autoritats, doncs hi foren presents el president de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol, l'alcalde de Barcelona, Pasqual Maragall, i el ministre de cultura, Javier Solana, en companyia de representants específicament de l'esport com fou el cas de Joan Antonio Samaranch, president del COI, Luis Puig, president de la UCI, Romà Cuyàs, secretari de Estado para el Deporte, Josep Lluís Vilaseca, director general de l'Esport de la Generalitat, i Francesc Perera president de la FCC.

La matinera pluja obligà a la suspensió dels entrenaments, però no impedí una curta però simbòlica cerimònia amb la desfilada dels 28 abanderats per la pelouse del velòdrom. El llavors president de la Generalitat, Jordi Pujol, destacà la fita: "Després de 50 anys de reivindicacions Barcelona ja té el seu velòdrom". El velòdrom fou de fet la primera instal·lació de la infraestructura olímpica en estar enllestida.

28 d'agost de 1984

Comença la competició i la realitat del anys pesa sobre Guillem Timoner qui no arriba a la final de mig fons. El desenvolupament de les curses posà de relleu el desconeixement del ciclisme en pista per certa part del públic que per exemple xiulà un "sur place", fet quotidià a les mànigues de velocitat, considerada la cursa reina del programa que a Barcelona a més oferí la primera final del mundial: la disputaren la estatunidenca Connie Paraskevin i la soviètica Erika Saloumieva amb triomf de la primera a la mànega de desempat. Al keirin el suís Robert Dill-Bundi s'aprofità del bloqueig fet pel seu company Urs Freuler per imposar-se davant de l'italià Octavio Dazzan.

29 d'agost de 1984

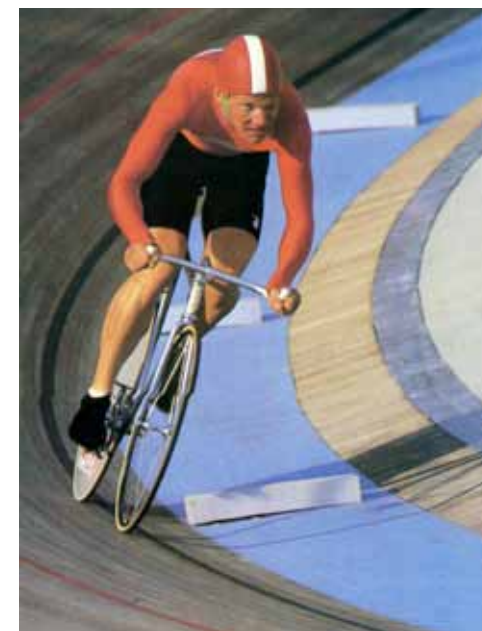
Tercer al keirin un dia abans, el geni del bigoti, Urs Freuler, es va prendre després de 200 voltes la revenja a la puntuació aconseguint el seu quart títol mundial consecutiu. A la final de velocitat per equips de tàndem s'imposà la selecció d'Alemanya Federal.

30 d'agost de 1984

Segons avançaren les competicions, el públic s'anà apropant al nou velòdrom i a la tercera jornada aquest presentà un ple absolut. A la final de persecució femenina la estatunidenca Rebecca Twigg revalidà el títol de Leicester, un any abans, superant per quatre segons la francesa Jeannie Longo. El velòdrom assistí amb gran expectació a les eliminatòries de velocitat amb la posada en escena del japonès Nakano, autèntica estrella de la competició.

31 d'agost de 1984

La jornada final arribà. Koichi Nakano no fallà i s'emportà de Barcelona el seu vuitè campionat del món de velocitat davant l'italià Octavio Dazzan. A la final de persecució masculina el danès Hans Henrik Orsted superà Anthony Doyle establint un nou rècord mundial dels 5 km mentre que l'alemany Horst Schutz fou campió de mig fons després de 258 voltes al velòdrom. Al medaller final Suïssa i la RFA foren els millors països amb quatre medalles cadascun.

...Y EN BARCELONA NACIO UN VELODROMO

LO QUE AHORA ES SOLO MAQUETA,
SE UBICARA EN UN VIVERO DE PLANTAS
QUE LIMITA CON LA PARTE
BAJA DEL PARQUE DEL LABERINTO

Que Barcelona no tiene velódromo hace la intermedia de tiempo. Hay quien recordará todavía el que se construyó en el centro del «Camp Nou» con ocasión de celebrarse en Barcelona la Fiesta del Trabajo. Aquello fue tan eventual que duró un solo día. También está fresco en la memoria de los aficionados de cierta edad el que estaba ubicado en el antiguo Pabellón de Deportes (ahora canódromo) y el de la plaza de toros de las Arenas, justo enfrente. Ambos eran también desmontables y de su «anillo» datan los últimos grandes acontecimientos de pista que se han celebrado en nuestra ciudad, como «Seis Días», por ejemplo. Eran los años cincuenta.

Desde entonces hasta ahora Barcelona no ha tenido esta fundamental instalación para la práctica del ciclismo. Lo que sí ha tenido es una legión de románticos y entusiastas aficionados que no se han detenido en su labor de carcoma, a veces, y de verdadera batalla abierta, otras. Por fin podrán ver su anhelo hecho realidad. Ahora, cuando algunos de ellos ya desesperaban de que algún día pudiera suceder, y cuando otros ya tienen demasiados años encima para poder disfrutarlo personalmente.

Pero vale más tarde que nunca. Nuestra ciudad tendrá un velódromo a partir del día 30 de abril de 1984, a las seis y media de la tarde. (Según reza en la «Memoria» que firmaron las tres partes interesadas en el proyecto: Ayuntamiento, Generalitat y Federación Española de Ciclismo). No será nada del otro mundo en cuanto a pomposidad y monumentalismo. Cabrán tres mil espectadores, pero se podrán emplazar hasta ocho o diez mil con gradas desmontables de mecanotubo. Sin embargo tendrá todas las condiciones indispensables y el anillo será de madera del Camerún que, como pasa con los porteros de fútbol, según los entendidos, es la buena.

Los arquitectos Rius y Bonell han llevado la maqueta del futuro velódromo a la exposición «Qui es Barcelona?». Precisamente allí tomamos las fotografías que hoy les ofrecemos. A través de ella pueden tener una idea aproximada de cómo será esta instalación que tanto parece necesitar el deporte de las bicicletas de nuestra ciudad. Una vez esté terminada y se ponga en marcha, corresponderá a los aficionados y a los practicantes demostrar que realmente en Barcelona había falta un velódromo. Digo esto porque el ejemplo del de Madrid resulta

del todo descorazonador. El último año lo abrieron para los ciclistas en nueve días y seis de ellos para los «Seis Días de Madrid».

NACIMIENTO EN UN VIVERO

Así pues el velódromo de Barcelona, que tendrá 250 metros de cuerda concedidos especialmente por la U.C.I. en vez de los 333 reglamentarios (teniendo en cuenta que el 84 es año olímpico y que por lo tanto sólo habrán dos pruebas de pista para amateurs) estará dotado también de un acceso desde el exterior para llegadas de pruebas de ruta. En la maqueta este acceso conduce exactamente al centro de la «pelousses». Tal cosa responde al perfeccionismo del arquitecto alemán —especialista en velódromos— Schussmann que no quiere ver bicicletas de carretera en un anillo de pista. Pero, naturalmente, Barcelona ha de ir a lo práctico y su velódromo tendrá mucha más utilización con su acceso desde el exterior que conecte con el anillo de una forma coherente. Por lo tanto es un detalle que deberá cambiarse con respecto a la estructura que en estos momentos presenta la maqueta.

El lugar de ubicación es el terreno que linda con la parte baja del parque del Laberinto, el campo de fútbol de la zona baja de los Hogares Mundet y la carretera del Valle Hebrón. También lo tienen fotografiado junto a estas líneas. Lo más curioso del caso es que en estos momentos en la zona en que el próximo 30 de abril comenzarán las obras, existen unos viveros de plantas. Quizá sea toda una premonición y si tal como reza la sabiduría de Tagore, para morirse realizado hay que tener un niño, plantar un árbol y escribir un libro, los aficionados barceloneses tendrán ya la segunda de estas cuestiones cubierta. El velódromo de nuestra ciudad nacerá en el lugar en que en otros tiempos se echaban semillas vegetales para hacer crecer plantas destinadas a embellecer zonas urbanas de Barcelona. Nuestro velódromo será como un árbol frondoso y bonito que colabora a adornar el paisaje. Pero también que da sus frutos.

Javier DALMASES
Fotos: OMEDES

El Mundo Deportivo

Director: Juan José Castillo. — Director del suplemento: Ramón Rovira. — Diseño: Eduardo Mauri.
Edita: «El Mundo Deportivo», S.A. Impresor: T.J.S.A. Depósito legal B. 9.126 - 1958

Història del velòdrom de Barcelona

Després d'anys i molt de temps de reivindicacions, la ciutat de Barcelona enllestí el seu velòdrom municipal al districte d'Horta-Guinardó, als contraforts de la muntanya de Collserola, situat a l'àrea de la Vall d'Hebron. El nou equipament s'ubicà en el marc de les obres per conformar la candidatura de Barcelona als Jocs Olímpics de l'any 1992.

Els primers intents de construcció de una nova instal·lació permanent de ciclisme es van fer per part de la Federació Catalana durant la presidència de Marià Cañardo cap a l'any 1971 quan es va concedir a Barcelona l'organització del Campionat del Mon de ciclisme 1973. Llavors no es va arribar a aprovar la inversió i encara que les competicions de carretera es van fer a Montjuïc, les proves de pista es varen acabar fent al velòdrom d'Anoeta a Donostia. Uns ans més tard, la Unió Ciclista Internacional va tornar a nomenar Barcelona per organitzar els Campionats del Mon de 1984, amb el compromís de construcció del nou velòdrom; Barcelona ja treballava per a demanar els Jocs Olímpics del 92 que s'atorgarien al 1986.

El febrer de 1983 el ple municipal de l'Ajuntament de Barcelona aprovà l'adquisició dels terrenys per la construcció del Velòdrom, i el 15 de juny de 1983 s'inicien les obres del nou velòdrom amb la visita de la comissió tècnica de la UCI presidida per Arthur Campbell. El 9 de novembre de 1983 es va constituir el comitè organitzador dels Campionats del Mon de ciclisme.

Els pares del velòdrom

Varis noms foren els catalitzadors de l'obra. Els arquitectes catalans Esteban Bonell i Francesc Rius foren els encarregats de la construcció i d'adaptar el velòdrom a l'entorn. En el triangle en desnivell format pel Passeig de la Vall d'Hebron, les Llars Mundet i el Parc del Laberint, els dos arquitectes idearen una estructura circular sobre una colina del 8% de desnivell, fet que afavorí dos nivells d'accés, un més baix al costat mar i l'altre més alt als contraforts de Collserola.

L'entorn fou habilitat per l'urbanista Eduard Bru qui completà visualment el velòdrom dins del paisatge en un entorn equilibrat i harmoniós amb la integració del propi bloc del velòdrom a la muntanya més la contribució de les escultures que formen el poema visual de Joan Brossa, metàfora de la vida. Fou un treball sobre un terreny de 5,3 hectàrees de les quals 1,2 foren ocupades per l'edifici principal.

La pista fou obra de l'arquitecte Herbert Schürmann. Nascut a Munic en 1925, Schürmann treballà a velòdroms que acolliren la competició de ciclisme de pista als Jocs Olímpics de Roma (1960), Mèxic (1964), Munic (1972) i Seül (1988) abans de Barcelona. També fou arquitecte de velòdroms a Berlín, Zurich, Riad, Munic, Cali, Milà, Copenhaguen, Detroit, Londres, París, Viena i Grenoble.

L'anella dissenyada pel muniquès fou en una primera versió de 250 metres de corda i set d'amplada. La seva distribució

incorporà quatre parts, dues rectes de 45,9 metres i dos peraltes de 79,1 metres. La pista fou la primera construïda segons el nou reglament de l'UCI que autoritzava passar de 333m de corda a 250 m amb la condició que la pista fos de fusta.

La pista fou recoberta per 72.000 metres de làmines de fusta d'afzèlia, un tipus d'arbre originari del Camerun, que en el cas del velòdrom de Barcelona li valgueren grans elogis sobre la seva rapidesa. La construcció requeri de 92.000 kg de ciment i 310.000 kg de ferro.

La inversió s'estimà en 375 milions de pessetes, més de dos milions d'euros, en la seva construcció sumats als 150 milions de pessetes pel acondicionament i urbanització de l'entorn. D'aquesta inversió de construcció, 165 del Ajuntament de Barcelona, 125 de la Direcció General de l'Esport de la Generalitat i 85 milions del Consejo Superior de Deportes.

El velòdrom incorporà fins a tres accessos i un pàrquing per 600 vehicles. El primer aforament de la pista arribà a les 3.800 persones i als seus baixos habilità 16 vestuaris, gimnàs, taller i magatzem per bicicletes. Un any després de la seva inauguració, el velòdrom rebé el premi FAD d'arquitectura. Pels Jocs Olímpics la capacitat arribà als 6.400 persones.

Els inicis competitius i el centre de tecnificació

El dia 16 de juliol de 1984 Juanjo Garayalde, membre de la comissió tècnica de la UCI, homologà els 250 metres de pista poques setmanes abans d'iniciar-se els Campionats del Món de ciclisme de pista, una cita que obrí internacionalment la instal·lació que seguidament acollí els Campionats d'Espanya de l'especialitat amb motiu de les festes de la Mercè.

El Mundials arrancaren amb el velocista suís Robert Dill-Bundi, el primer campió de la competició al guanyar la final de keirin on el gran favorit, el també suís Urs Freuler, fou sorprès. Freuler aconseguí l'or a la puntuació, el mític Koichi Nagano aconseguí aquells dies d'agost el seu vuitè títol mundial de velocitat i Henrik Oersted establí un nou record mundial de 5000m a la persecució individual. Al balanç per països Suïssa, la RFA i els Estats Units encapçalaren la taula de medalles.

L'any següent començà el Trofeu Ciutat de Barcelona, una cita més o menys fixa que es mantingué sempre als voltants de les Festes de la Mercè. En 1986 es disputà una singular competició que vinculava directament la instal·lació amb la futura cita olímpica. Sota el nom d'"Objectiu 92" es celebrà una sèrie de curses de tall olímpic.

El velòdrom acollí també els Campionats d'Espanya de mig fons amb la retransmissió en directe de TV3 i Televisió Espanyola. El 1987 la etapa Salou – Barcelona de la Vuelta Ciclista a España arribava a l'interior del velòdrom amb victòria a l'esprint de l'italià Roberto Pagnin.

Tal com estava definit als criteris generals d'utilització del velòdrom, l'activitat ciclista havia de ser prioritària de l'instal·lació i la promoció esportiva, un element bàsic pel seu futur. Així fou com la Federació Catalana de Ciclisme adquirí davant de l'Ajuntament de Barcelona el compromís de la creació d'un Centre de Perfeccionament de ciclisme amb el nom de Escola Catalana que es va formalitzar al juny de 1985, sota la direcció de Miquel Poblet sent els primers tècnics, Jordi Clarós, Alfred Esmatges, Xavier Rafols i Joan Coma. La Escola va començar amb 65 esportistes i ja el 1987 el nombre d'alumnes va arribar fins a 135 sent l'embrió del Centre de Tecnificació creat al 1988. El projecte tenia per horitzó primer la detecció i formació de talents per als Jocs Olímpics de 1992 que estaven recent adjudicats a Barcelona.

El centre serví en un inici pel seguiment dels millors ciclistes sorgits dels Clubs de Catalunya. I dins la seva estructura passaren els millors tècnics, Miquel Poblet, Alfred Esmatges, Jordi Clarós, Xavier Rafols, Gabriel Mas, Jaume Mas, Miquel Arbós, Xavier Gil, Jaume Hernández, Joan Medina, Enric Yus, i darrerament Marta Vilajosana i Joan Pere Carretero, entre d'altres. Per les seves mans passaren els campions Josep Antoni Escuredo, Carles Torrent, Isaac Gálvez, Jaume Hernández, Angel Edo, Ginés Salmeron, Joan Antoni Flecha, José Guillen, Rafel Milà, Sergi Escobar, ciclistes que foren

professionals, més Antoni Gil Betancourt, Alfred Moreno, Jonathan Garrido, Xavi Gil, Itmar Esteban, Raúl Martínez, Joan Font, Marta Vilajosana, Débora Gálvez, Albert Capdeferro, Felipe Guijosa, Diego Maya, Alfred Damunt, Eva Diéguez, Helena Casas, Jaume Yus i Marc Prat. Es calcula que més de 1.000 alumnes han passat per la institució. Coincidint amb el nou centre de tecnificació, el velòdrom fou seu de proves de 24 hores de pista, competicions llargues i denses organitzades per l'Esport Ciclista Barcelona que s'amenitzaren amb actuacions musicals per tenir el públic motivat. El 1988 es celebraren uns Campionats d'Espanya molt importants doncs donaren els noms que competirien als Jocs Olímpics de Seül. La falta de públic reduí el format de 24 hores a sis hores, primer, i dues hores, finalment. Normalment aquestes jornades inclogueren curses d'eliminació, velocitat, fons darreremoto, americana i keirin.

Del 1985 al 1990 la Secció Ciclista de la U.E. Sans organitza juntament amb la Federació i l'Ajuntament de Barcelona una sèrie de Trofeus Ciutat de Barcelona que portarem al velòdrom als professionals Ruiz Cabestany, Gorospe, Laguia, Recio, Prieto, Vilamajó, Mauri, Moreno, Coll, Esparza, Zuñiga, Ricardo Martinez, Belda, Juan Fernandez, Suarez Cueva, Chozas, Iglesias, Pedrero, Gastón, Perea, Lekuona, Cañellas, Rota, Moreda, Francisco Lopez,... que en diferents sessions i programes de fons, eliminació, contra-rellotge varen tornar a portar un bon nombre d'aficionats a les graderies.

Entre el 19 i 22 de setembre de 1991 es disputà una singular cursa que fou el principal test preolímpic. La prova serví per mesurar en temps real les prestacions de

la instal·lació i a més fou banc de proves per les figures que assistiren al torneig, entre d'altres Jens Lehman, Jens Fiedler, Victor Rjaksinski i Leontien Van Moorsel. Al quilòmetre José Antonio Escuredo fou quart. Segons les delegacions i àrbitres, fets com la humitat relliscosa de la línia blava podien suposar un problema a les tardes de competició olímpica que ocupà durant els darrers dies de juliol de 1992 tota l'atenció del ciclisme mundial. Els Jocs de Barcelona foren els jocs de José Manuel Moreno, primera medalla d'or espanyola a les Olimpíades però també els jocs de Jens Fiedler, Chris Boardman, Petra Rossner, Giovanni Lombardi i Erika Salumae. Els anys daurats de Miguel Indurain tingueren també el seu reflex al velòdrom. El cinc cops guanyador del Tour prengué part a un parell d'edicions del Trofeu Ciutat de Barcelona amb la participació d'altres estrelles de la carretera com Melcior Mauri, Pedro Delgado, Gianni Bugno, Lejarreta o Etxabe, en vetllades de fi d'estiu amb la particularitat de veure grans noms sobre bicicletes de pista. A destacar els Criteriums i Dia del Record organitzats per la S.C.U.E. Sans el 1991 i 1992 amb records d'Espanya, dels 5 km per Melcior Mauri i dels 3 km per Nuria Florencio, i espectaculars proves de velocitat amb Escuredo i Jose Manuel Moreno,

i de fons amb Joan Llaneras, Bernardo Gonzalez i Mauri. Des de 2003 el velòdrom s'establí com seu permanent de la Federació Catalana de Ciclisme i s'ha incrementat l'activitat diària d'entrenament, de escoles d'iniciació, de tecnificació i de alta competició a l'anella olímpica. Durant aquest temps la instal·lació fou escenari de Campionats de Catalunya de totes les categories, series de la Lliga Nacional de pista, competicions d'homenatge als medallistes catalans als Joc Olímpics d'Atenes, dos edicions dels Campionats d'Espanya de categories inferiors, Copes d'Espanya i mànigues de la Lliga Catalana de pista. El 2007 es celebrà el G.P. Internacional de velocitat com a memorial per recordar Isaac Gálvez, mort mentre competia a Bèlgica. Després d'un llarg parèntesi, el Trofeu Ciutat de Barcelona es va reiniciar el 2009 coincidint amb la Copa d'Europa de pista, competició important que va portar al velòdrom una participació de 112 esportistes de 17 nacions amb un programa incloent totes les especialitats de les competicions de pista. Més recentment, els dos últims anys el Trofeu Ciutat de Barcelona ha acollit dues edicions del Memorial Miquel Poblet, el millor ciclista català de la història i un dels impulsors per la creació del recinte.

Textes: Iván Vega premsa@ciclisme.cat

Programa

Dissabte 6 setembre 2014

XI TROFEU INTERNACIONAL CIUTAT DE BARCELONA II Memorial Miquel Poblet

Calendari internacional UCI – Pista

classe 1 VELOCITAT, KEIRIN

classe 3 PUNTUACIÓ, SCRATCH, ELIMINACIÓ

Matinal

8:30 - 9:00 *Entrenaments oficials*

9:00 **200 m Sortida llançada** MJ – WJ – WE – ME

Classificació 8 millors temps per categoria

10:15 **Velocitat** ¼ final 1a sèrie / 2a sèrie MJ – WJ – WE – ME

11:35 **Velocitat Semifinal** 1a sèrie / 2a sèrie MJ – WJ – WE – ME

12:20 **Eliminació** WE

12:35 **Velocitat Final** 3r & 4t / 1r & 2n 1a sèrie MJ – WJ – WE – ME

13:00 **Velocitat Final** 5è & 8è MJ – WJ – WE – ME

13:10 **Velocitat Final** 3r & 4t / 1r & 2n 2a sèrie MJ – WJ – WE – ME

Tarda

16:00-17:00 *Entrenaments oficials*

17:00 **Fons Scratch** ME 15 km

17:25 **Keirin** Sèries classificatòries ME – WE – WJ – MJ

18:05 **Fons Scratch** WE 8 km

18:25 **Keirin** Sèries repesca ME

18:40 **Fons Puntuació** ME 30 km

19:10 **Keirin** Semifinals ME

19:25 **Keirin** Final 7è & 12è MJ – WJ – WE – ME

19:50 **Keirin** Final 1r & 6è MJ – WJ – WE – ME

20:15 **Cerimònies Protocol·làries**

Equips Participants

CeciDreamBike (ITA)

Selecció França

Be Electric Focus (SUI)

Selecció Txèquia

BandoCycling Team (ITA)

Team Airone (ITA)

Selecció Portugal

Reyno de Navarra

Comunitat Valenciana

Bio Racer Extremadura

Eustrak Euskadi

Catalunya Track Team

Hyundai Caja Rural Niessen

MetalBlinds Balears

Selecció Catalana.

VELODROM
MUNICIPAL
HORTA
BARCELONA
1984-2014
30 anys

TROFEU
CIUTAT DE
BARCELONA
Memorial Miquel Poblet
DISSABTE 6 DE SETEMBRE 2014
VELODROM MUNICIPAL D'HORTA
Programa de proves de pista
categories Homes Elit (ME) + Dones Elit (WE)
+ Homes Junior (MJ) + Dones Junior (WJ)
Velocitat Homes i Dones, Open i Junior
Kelrín Homes i Dones, Open i Junior
Puntuació Homes Elit

